

TUA CULPA

Jouw schuld

Corinne Vlaminckx

Colofon

Titel: Tua Culpa (Jouw schuld)

Corinne Vlamincx © 2025

Verschenen: Mei 2025

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Afbeelding voorzijde: De mond der waarheid

Code: 2025.04.02

ISBN/EAN: 978-94-6266-764-8

NUR: 305

BISAC: FIC031080

Thema: FHX

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOORWOORD

Beste lezer,

Een psychologische thriller waarin de gevolgen van traumatische ervaringen tijdens de genocide in Rwanda een grote rol spelen. Een heftig onderwerp, maar voor mijn gevoel had ik geen keuze en moest ik dit doen.

De gebeurtenissen op de vuilstortplaats van Nyanza, die ik in hoofdstuk 7 beschrijf, hebben daadwerkelijk plaatsgevonden. De namen zijn fictief en in het verhaal heb ik enige details naar eigen inzicht en/of vermoeden opgenomen.

Met veel moeite, kippenvel van top tot teen en tranen in mijn ogen heb ik de gebeurtenissen van deze vreselijke massamoord beschreven. Omdat ik vind dat dit nooit vergeten mag worden. Omdat we er hopelijk iets van leren en niet wegkijken alsof het ons niet aangaat.

Als herdenking, en uit respect voor alle slachtoffers van de genocide in Rwanda. Maar ook voor de slachtoffers die daarna onder onschuldige Hutu's vielen die niets met de gewelddadige Hutu-milities te maken hadden maar werden opgejaagd door het RPF, onder leiding van Paul Kagame, de huidige president van Rwanda.

Maar ook voor alle andere onschuldige oorlogsslachtoffers, die ook in deze tijd weer nodeloos vallen, onder de macht van enkele zieke geesten die zichzelf wereldleiders durven te noemen.

PROLOOG

Vol ongeloof staar ik naar het bizarre tafereel dat zich voor mijn ogen afspeelt. Ik knipper met mijn ogen, maar het abstracte geheel blijft zich precies hetzelfde op mijn netvlies projecteren. Ik reik mijn handen naar voren, alsof zij moeten bevestigen wat mijn ogen zien. Mijn vuurrood gelakte nagels manifesteren zich als de uitgestoken klauwen van de duivel. Mijn drie zilveren ringen schitteren als heldere sterren onder het felle licht dat genadeloos op me gericht wordt en me even verblindt. Ik hef mijn hand, alsof ik daarmee het gevaar kan bezweren.

Dan zet het kleine, dikke en zo goed als kale mannetje met spitse oortjes en dikke, borstelige wenkbrauwen zich in beweging. Een rode papegaai met witte en groene schakeringen zit op zijn schouder en krijst alsof zijn leven ervan afhangt. De tien halflange haren die de schedel van het mannetje nog bedekken, waaieren als losgeslagen vlaggenwimpels over zijn hoofd als hij stapje voor stapje dichterbij komt.

Ik deins achteruit. De hakken van mijn rode pumps zakken weg in een vieze blubber. Nijdig probeer ik ze los te krijgen, maar ik heb geen tijd, het mannetje versnelt zijn tempo terwijl de papegaai zich van zijn schouder losmaakt en razendsnel op mijn hoofd landt. Zijn pootjes raken verstrikt in mijn halflange, blonde haren als ik hem probeer weg te slaan. Het voelt alsof mijn haren in een ruk uit mijn schedel worden getrokken. Ik gil, ik krijs, ik wrik mijn voeten uit mijn schoenen en stap verder achteruit.

Drijfzand.

De papegaai pikt in mijn voorhoofd, harder en harder. Bloed druipt over mijn gezicht. Ik proef het als het mijn mond bereikt en ik langs mijn lippen lik. Ik zak steeds verder weg, terwijl het mannetje steeds dichterbij komt. De papegaai heeft zich uit mijn kluwen haren weten te bevrijden, met flossen haar aan zijn pootjes vliegt hij terug naar de schouder van het mannetje.

‘Help!’ gil ik, ‘help!’ Ik spartel met mijn armen, ik ben al bijna tot mijn heupen in het drijfzand gezakt. Ik sla om me heen, probeer grip

te krijgen, maar ik zak steeds dieper weg. Ik steek mijn hand uit naar het mannetje dat nu vlak voor me staat, ik heb geen keus, er is verder niemand in deze godverlaten omgeving te bekennen. Hij steekt zijn groezelige hand naar me uit, maar net voordat ik deze kan vastgrijpen schalt er een sinistere lach door de lucht en trekt hij zijn hand terug.

Waarom zakt hij niet weg in het drijfzand? Wat is hier aan de hand? Het mannetje buigt voorover en legt zijn handen op mijn schouders. Hij duwt me verder naar beneden. Paniek maakt zich van me meester, ik spartel en gil, maar alle kracht vloeit uit me weg als ik tot mijn middel in het drijfzand verdwijn. Vliegensvlug duwt het mannetje mijn hoofd voorover, mijn gezicht raakt de stinkende blubbermassa, de rotte geur dringt genadeloos mijn neusgaten binnen. Met alle kracht die ik nog in me heb hef ik mijn hoofd omhoog, hoestend en proestend hap ik naar adem. Ik veeg de blubber van mijn gezicht en staar het mannetje wezenloos aan.

‘Tus talionis! Oog om oog, tand om tand!’ spuwt het mannetje me toe. Hij staat zo dichtbij dat ik zijn uitgespuugde speeksel op mijn gezicht voel spetteren, ik kokhals.

‘Tua culpa,’ schreeuwt de papegaai en slaat zijn vleugels uit.

Ik sla met mijn armen om me heen, probeer uit alle macht mezelf omhoog te hijsen uit het allesverslindende drijfzand. Een oorverdovend gerinkel teistert mijn oren. Ik schiet overeind en kijk verward om me heen. De ijzeren lamp met de glazen lampenkap die ik van mijn nachtkastje heb gestoten, rolt langzaam richting de slaapkamerdeur, onderweg vallen stukjes gebroken glas als wegwijzers op de grijze laminaatvloer. Ik probeer de paniek te onderdrukken door diep in te ademen.

‘Rustig maar, je ligt in je eigen bed, Jamie, niets aan de hand’, spreek ik mezelf vermanend toe. ‘Het is maar een nachtmerrie, rustig worden.’

Ik neem een slok water uit het glas dat ook op mijn nachtkastje staat en ik er als bij wonder niet samen met de lamp vanaf heb gemaaid. Langzaam daalt mijn hartslag en kan ik weer enigszins normaal ademen. Maar de paniek zal nooit in zijn geheel verdwijnen. De papegaai had gelijk. Tua culpa, Jamie. Jouw schuld.

1.

Ik loop met mijn beste vriendin Evi door de binnenstad van Den Bosch. Een waterig zonnetje probeert de natte kilte te verdrijven.

‘Even hier naar binnen,’ roept Evi enthousiast als we een vintage winkeltje passeren. ‘Gimmick, wat een leuke naam, dat belooft wat,’ gaat ze vrolijk verder. Haar bruine ogen kijken me stralend aan, met een zwier veegt ze voor de tiende keer in een kwartier tijd een lok haren uit haar gezicht, waarna ze de deurklink naar beneden duwt en blij naar binnen stapt. Een ouderwets deurbelletje kondigt onze komst aan.

‘Bonum dien, bonum dien,’ schalt het door de winkel. Ik kijk om me heen. Wie verwelkomt ons in het Latijn en waarom? Mijn Latijn is niet uitmuntend, maar de standaard woorden die mijn vader me heeft geleerd ben ik niet vergeten. Ik kijk rond in het niet zo grote en volle vertrek. Tussen borden, glazen, Boeddha’s, Mariabeeldjes, lampen, schilderijen, kledingrekken en nog veel meer curiosa, zie ik in de hoek een papegaaienkooi staan. Abrupt sta ik stil. Een rode papegaai met witte en groene schakeringen staart me door de tralies aan. Precies zo’n papegaai waar ik maanden geleden een nachtmerrie over heb gehad. Het zou me niets verbazen als er nu een dik, klein en zo goed als kaal mannetje vanachter de toonbank tevoorschijn zou komen.

‘Jamie!’ Ik kijk op, Evi staat met haar handen in een kledingrek te graaien en haalt er een felroze colbertje uit. ‘Echt iets voor jou!’ roept ze me toe. Ik slenter naar haar toe, waarbij ik de papegaai geen moment uit het oog verlies. De papegaai doet hetzelfde, elke beweging die ik maak lijkt hij te volgen. Om mijn zenuwen in bedwang te houden pak ik het colbertje van Evi aan, gooi mijn dikke winterjas over het kledingrek en trek het colbertje aan.

‘Bellus!’ krijst de papegaai. Ik krijg er de kriebels van.

‘Goedemorgen, dames, kunnen jullie het vinden?’ Voor ons staat geen klein, dik, zo goed als kaal mannetje, maar een hoogblonde vrouw met een veel te strakke legging met daarop een te kort groen truitje, waarin haar vetrollen duidelijk zichtbaar zijn. Ze kijkt ons vrolijk aan.

‘Gelukkig, jij praat gewoon Nederlands,’ zeg ik, meer tegen mezelf dan tegen haar.

‘Wat zeg je?’ vraagt ze, ze buigt zich naar me toe. Haar grote borsten vallen bijna uit het te diep uitgesneden truitje.

‘Eh, eh, laat maar,’ stotter ik, terwijl ik het colbertje uittrek en in Evi’s handen druk, waarbij ik nee schud omdat het colbertje me op dit moment niet kan bekoren.

‘Waarom spreekt die papegaai Latijn?’ kan ik toch niet nalaten te vragen.

‘Oh, verhipt,’ zegt de vrouw, terwijl ze haar vuurrode lippen samenknijpt, ‘is dat Latijn? Ik dacht al, wat bazelt dat ding toch allemaal. Ik val hier tijdelijk in, de eigenaar moest met spoed naar het buitenland. Hij had er alleen niet bij verteld dat ik ook voor de papegaai moet zorgen. Ik heb een hekel aan vogels, dat gefladder, brrrr.’

‘Hey, Jamie!’ roept Evi vanaf de andere kant van de winkel. ‘Wij hadden vroeger op de basisschool toch ook zo’n papegaai?’ Ze staat met haar neus tegen de kooi aan, de papegaai houdt zijn kopje schuin, alsof hij beoordeelt of Evi te vertrouwen is, of dat hij eens flink in haar sierlijke neusje zal pikken.

Alles aan Evi is sierlijk; haar mooie bruine, golvende lokken, haar hoge jukbeenderen die haar een jeugdige uitstraling geven, haar tengere figuurtje, maar wel met hele mooie vrouwelijke rondingen. En dan als klapstuk haar amandelvormige bruine ogen die je zo doordringend kunnen aankijken dat zelfs de meest stoere man zijn hoofd wegdraait als ze te lang in zijn ogen staart.

Als ik eerlijk moet zijn, ben ik weleens jaloers op haar uiterlijk. Mijn halflange, blonde haren zijn dun en hangen vaak moedeloos langs mijn gezicht, tenzij ik er met veel moeite enig volume in weet te krijgen door het op de juiste manier te föhnen, maar dan nog stort alles na één zuchtje wind weer in elkaar. Mijn neus is iets te groot, maar ik heb dan wel weer volle lippen en felgroene ogen. En tja, mijn figuur, mollig is overdreven, maar mijn brede heupen en het beginnend bollende buikje zijn volgens Evi supervrouwelijk, toch had ik liever wat strakker in mijn vel gezeten.

Maar goed, ik heb dan ook een kind gebaard en ondanks dat Evi dolgraag moeder wil worden, is het haar en haar vriend nog niet gegund om dit wonder te mogen beleven.

Ik ga naast Evi staan en staar de papegaai aan, hij draait zijn kopje van me weg. Ik graaf diep in mijn geheugen, ergens smeult er iets, maar de details ontbreken. Een papegaai op de basisschool?

‘Weet je het niet meer?’ vraagt Evi, terwijl ze haar wijsvinger door de tralies steekt en de papegaai er met zijn kopje langs strijkt. ‘Bij juffrouw Doesje. Dat beestje krijste de hele klas bij elkaar en sloeg vreemde taal uit, toen moest hij van de directeur weg en heeft meester Perry van groep acht hem weer mee naar huis genomen. Ik ben benieuwd wat er van die papegaai terecht is gekomen toen meester Perry hals over kop naar Engeland vertrok, of zou hij hem hebben meegenomen? Misschien is het deze papegaai wel,’ zegt ze, terwijl ze hem over zijn kopje kriebelt. ‘Volgens mij had meester Perry hem Latijn geleerd en jij beweert nu dat deze schat Latijn spreekt, een en een is bij mij nog altijd twee,’ vervolgt ze lachend. De papegaai schijnt het met haar eens te zijn, zijn kopje gaat driftig op en neer. ‘Ita, ita,’ rolt er uit zijn bekje.

Meester Perry! Oh mijn god, ja, meester Perry. Het zweet breekt me uit bij het horen van zijn naam. De droom waarvan ik dacht dat het pure fantasie was, krijgt nu vorm. Meester Perry en de papegaai, ze kwamen niet zomaar in mijn nachtmerrie voorbij, ze zijn uit het verleden het heden ingestapt.

‘Kom, we gaan,’ snauw ik tegen Evi en trek haar aan haar lange, zwarte jas mee naar de deur.

‘Doe even normaal, Jamie,’ zegt ze verontwaardigd, waarbij ze zich uit mijn ijzeren greep losrukt. Ze struikelt over een krukje dat doelloos midden in het gangpad lijkt te staan en kan zich ternauwernood overeind houden door zich aan een antiek kastje vast te grijpen. Het kastje kraakt vervaarlijk, de papegaai bootst het geluid perfect na.

Ik open met kracht de deur, waarbij de belletjes genadeloos schel in mijn oren tetteren. Als ik buiten sta haal ik diep adem. Mijn trillende handen sla ik verkramppt in elkaar. Evi is me naar buiten gevolgd en staat met haar handen in haar zij voor me, haar ogen spuwen vuur.

Ze is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken, dat wist ik al lang en dat bewonder ik ook in haar.

‘Waarom doe je zo raar, Jamie?’ snauwt ze me toe. Haar priemende vinger wijst naar me alsof ik schuldig ben.

Meerdere mensen blijven staan en staren ons nieuwsgierig aan, waarschijnlijk in de hoop op wat sensatie op deze saaie winterdag.

‘Kom,’ zeg ik, terwijl ik me al in beweging zet, ‘we gaan een cappuccino drinken, ik moet even tot mezelf komen.’ Nog steeds verontwaardigd volgt Evi me naar het dichtstbijzijnde terrasje, haar driftig tikkende hakken geven aan dat ze nog niet is gekalmeerd. Ik plof als een zoutzak op de rieten stoel neer en slaak een diepe zucht.

‘Sorry, ik werd een beetje duizelig, er hing een rare geur in die winkel,’ probeer ik als excuus aan Evi te verkopen. Ze kent me goed, ze gelooft me niet, ik zie het aan de doordringende blik in haar ogen. Ik wend mijn blik af.

‘We vertellen elkaar altijd alles, Jamie, al vanaf de basisschool. Wat verberg je voor me? Zijn er nieuwe problemen ontstaan met Milou? Jochem heeft toch zeker niet de toch al idioot kleine omgangsregeling ingetrokken? Dan krijgt hij met mij te maken. Milou is ook jouw kind en wat hij ook van jou vindt, een kind heeft haar moeder nodig.’

Als ze de naam van mijn dochtertje noemt breek ik, de tranen rollen als stromende riviertjes over mijn wangen. Evi slaat haar arm om me heen, geeft me een kus op mijn haren en streelt daarna zachtjes over mijn arm. Ik ben heel blij met haar als vriendin, maar dat we geen geheimen voor elkaar hebben klopt niet helemaal. Mijn allergrootste, immens, universum-achtig groot geheim kent ze niet en ik zal hemel en aarde bewegen om ervoor te zorgen dat ze daar ook nooit achter komt.